

1. ЗАРУЧИНИ

НІХТО НА ТЕБЕ НЕ ВИТРИЩАЄТЬСЯ, — УМОВАЛЯЛА Я СЕБЕ. Ніхто на тебе не витрищається. Ніхто на тебе не витрищається.

Проте оскільки я не вмiла переконливо брехати навіть сама собі, варто було перевірити.

Отож в очікуванні, поки на одному з трійці світлофорів у нашому містечку спалахне зелене світло, я кинула погляд праворуч — і ось вам, місiс Вебер у своєму мінівені усім тілом обернулася до мене. Вона дивилася просто мені в очі, аж я здригнулася, здивована, чому вона не відвела погляду чи не засоромилася. Витрищатися на людей і досі вважається нечемним, хіба ні? Чи на мене це правило більше не поширюється?

А тоді я згадала: мої вікна настільки затоновані, що пані, мабуть, і не певна, чи саме я сиджу в машині, поминаючи вже можливість розгледіти, що я її помітила. Довелося втішатися поясненням, ніби вона витрищалася не на мене, а на мою машину.

Мою машину. Саме час гірко зітхнути.

Я зиркнула ліворуч — і ледь не застогнала. Двоє пішоходів застигли на тротуарі, втрачаючи шанс перетнути дорогу, — бо не могли погляду відірвати. А позаду містер Маршала, роззявивши рота, вирячився крізь вітрину своєї сувенірної крамнички. Він, щоправда, не вперся носом у шибку. Поки що.

Загорілося зелене світло, і я, кваплячись чимшвидше втекти, без задньої думки вчавила педаль газу в підлогу — зазвичай я так натискала, щоб змусити ворушитися свій старенький пікап-«шевроле».

Рикнувши двигуном, наче пантера, яка зачула здобич, новенька моя машина рвонула вперед, аж мене кинуло на спинку чорного шкіряного сидіння, а шунок прилип до спини.

— Гр-р-р! — видихнула я, ногою намацуючи гальмо. Цього разу я встигла подумати — й просто легенько натиснула на педаль. Та попри це машина стала як стій.

Роззирнутися, щоб подивитися на реакцію оточення, було понад мої сили. Якщо до цього моменту в когось і могли залишатися сумніви щодо особи водія, то тепер вони цілком розвіялися. Одним, так би мовити, пальчиком свого черевичка я ледве-ледве натиснула на педаль газу — й машина рвонула вперед.

Проте мені вдалося досягти своєї мети — заправки. Якби не факт, що бензину лишалось на денці, я б узагалі не заїжджала в містечко. Останнім часом я звикла обходитися без різних дрібничок — від крекерів до шнурків, — щоб поменше мозолити людям очі.

Наче за мною гналися, я за лічені секунди відкинула кришку, відкрутила пробку, тицьнула платіжну картку в автомат, пхнула шланг у бензобак. Звісна річ, я не могла змусити цифри на лічильнику крутитися швидше. Вони змінювалися лінкувато, наче навмисно хотіли подратувати мене.

Надворі була похмура погода — типовий мжичний день у Форксі штату Вашингтон, — проте я й далі почувалася, наче мене заливало світло софітів і вся увага зосередилася на делікатній каблучці на моєму підмізинному пальці. В отакі моменти, коли я відчувала, як погляди свердлять мені спину, ввижалося, що каблучка пульсує, мов неонові вогні: *дивіться на мене, дивіться на мене!*

Дурниця, звісно, так зосереджуватися на собі, і я це усвідомлювала. Крім тата й мами, чия ще думка про мої заручини могла для мене важити? Чи про мою машину? Про мій таємничий вступ у коледж Ліги Плюща? Про чорну блискучу кредитну картку, яка вогнем пропікала зараз мені задню кишеню?

«Справді, начхати, що вони там собі думають», — промуркотіла я собі під ніс.

— Гей, міс! — гукнув чоловічий голос.

Я обернулася — і за мить пошкодувала про це.

⁵ Асоціація вісьмох найстаріших університетів США. — Тут і далі прим. пер.

Двійко чоловіків стояли обабіч прикольного бездоріжника, в якого на багажнику згори красувалися новенькі каяки. Чоловіки дивилися не на мене — вони втупились у мою машину.

Особисто я такого не розумію. Я взагалі вельми пишаюся тим, що здатна відрізнити «тойоту» від «форда» або «шевроле». Хоча моя нова машина була чорною, гладенькою, красивою, для мене все одно то була просто автівка — і все.

— Вибачте за клопіт... ви не могли б сказати, що це за машину ви водите? — запитав високий.

— Е-е-е... «Мерседес»?

— Так, я розумію, — мовив високий чоловік увічливо, тоді як його приятель-коротун тільки очі закотив на мою відповідь. — Мені просто цікаво, чи це... чи ви водите «Мерседес-Гардіан»? — чоловік вимовив назву з благоговійними нотками. У мене склалося враження, що цей хлоп'яга непогано б порозумівся з Едвардом Калленом, моїм... моїм нареченим (чого вже ховати голову в пісок, коли весілля не за горами).

— Їх ще й у Європі немає, — вів далі чоловік, — поминаючи вже у нас.

Поки очі його пожирали форми моєї машини, — як на мене, вона особливо нічим не вирізнялася з-поміж інших «Мерседесів-седанів», хоча хіба я на цьому розуміюся? — я швиденько прокрутила в голові все, що в мене було зв'язане з поняттями *наречений, весілля, подружжя* тощо.

Все це просто не вкладалося в голову.

З одного боку, змалечку мене привчили тремтіти від захвату на саму думку про етерні білі сукні та флердоранжі. Але я просто не могла звести до купи поважне, респектабельне, нудне поняття *чоловіка* з моїм уявленням про *Едварда*. Це ніби змусити архангела зіграти роль автослюсаря — я не могла уявити його в жодній приземленій ролі.

І як завжди, щойно я згадала про Едварда, мене закрутив вихор фантазій. Незнайомцеві довелося голосно прочистити горло, щоб привернути мою увагу, — він-бо й досі чекав на мою відповідь про походження та марку машини.

— Я не знаю, — чесно зізналась я.

— А ви не проти, якщо я з нею сфотографуюся?

Мені знадобилося кілька секунд, щоб усвідомити почуте.

— Справді? Ви хочете знятися на тлі машини?

— Звісна річ — ніхто ж бо не повірить мені, якщо я не надам доказів.

— Ага. О'кей. Гаразд.

Я швиденько причепила шланг на місце й залізла на переднє сидіння, щоб устигнути захватитися, поки цей фанатик діставав зі свого наплічника величезний — на вигляд професійний — фотоапарат. Разом із другом вони по черзі позували біля капота, а далі перейшли до багажника, щоб сфотографувати машину і ззаду теж.

«Як я сумую за своїм стареньким джипом», — схлипнула я про себе.

Дуже, дуже вчасно — аж занадто вчасно — мій пікап прохрипів востаннє: буквально за кілька тижнів потому, як ми з Едвардом дійшли хисткого компромісу, одним із пунктів якого була угода, що Едвард має право подарувати мені нову машину, коли моя відкине копита. Едвард присягнувся, що все сталося з цілком передбачуваних причин: пікап прожив довге й насичене життя і помер природною смертю. Так він сказав. Я ж зі свого боку не мала жодної змоги перевірити правдивість його версії чи спробувати воскресити свій «шевроле» із мертвих власними силами. Мій найкращий слюсар...

У цьому місці я змусила себе зупинитися й не додумувати до кінця. Натомість прислухалася до чоловічих голосів за вікном, приглушених стінками машини.

— ...спрямував на неї вогнемет у тому ролик у інтернеті. Навіть лак не зміг зіпсувати.

— Певна річ. Та по цій красуні хоч танком проїдься... Але така машина не для цього дівчатка. Вона призначена здебільшого для близькосхідних дипломатів, торговців зброєю, наркобаронів.

— Гадаєш, вона — з тої компанії? — коротун запитав штишеним голосом. Я схилила голову, щоби мої палали.

— Ну, — сказав високий, — і таке може бути. Не уявляю, для чого потрібне ракетонепробивне скло і дві тонни броні в нашій околиці. Мабуть, прямує вона в місце не такі безпечні.

Броня. *Дві тонни броні. Й ракетонепробивне скло? Чарівно. А що сталося зі старим добрим куленепробивним склом?*

Ну, принаймні тепер дещо ставало на свої місця — звісно, якщо у вас перекручене почуття гумору.

Не те щоб я не чекала, що Едвард вмiло скористається з нашої угоди — не обставить усе так, аби давати значно більше, ніж отримувати навза́мін. Ми домовилися, що Едвард купить мені машину, коли на старій уже не можна буде їздити, — звісна річ, я не очікувала, що ця мить прийде так швидко. Коли мені довелося визнати, що мій пікап навіки застигнув на узбіччі як пам'ятник старому класичному «шевроле», я здогадувалася, що Едвардове уявлення про нову машину змусить мене почуватися ніяково. Що я відтепер буду в центрі позирків і пліток. І я не помилилася. Але навіть у страшних снах я не могла передбачити, що він організує мені *дві* машини.

«Тимчасова» машина та згодом «постійна», так він пояснив, коли я обурилася.

Оця була «тимчасовою». Він сказав, що взяв її напрокат і поверне одразу по весіллі. Я цього абсолютно не розуміла. Аж до сьогодні.

Ха-ха. Я ж бо була по-людському делікатна, могла потрапити в аварію, моя безталанність вічно притягувала біду, ото ж я і потребувала не машини, а танка, щоб добре захиститися. Дуже весело. Упевнена, що Едвард і його братики і досі потішалися зі свого жарту в мене за спиною.

А може, може, — слабенький голос прошепотів у мене в голові, — ніякий це не жарт, дурненька. Може, він і справді так про тебе турбується. Це ж уже не вперше, коли він трошечки переборщив, намагаючись захистити тебе.

Я зітхнула.

Я ще не бачила «постійної» машини. Її сховали під брезентом у найдальшому кутку гаража Калленів. Знаю, більшість людей уже б туди пробралися й підглянули, але я насправді й не хотіла її бачити.

Мабуть, на ній не буде броні — бо ж після медового місяця я цього і не потребуватиму. Те, що я стану практично незнищенною, — ось один із багатьох привілеїв, на які я очікувала

з насолодою. Належати до родини Калленів — це набагато більше, ніж мати дорогі машини й солідні кредитні картки.

— Гей, — покликав мене високий, приставляючи руки до обличчя, наче робив спробу зазирнути в салон машини, — ми вже. Красно дякуємо!

— Дуже прошу, — відгукнулася я та знову напружилася — час було завести двигун і обережно натиснути на педаль — потихеньку, полегеньку...

Не важливо, скільки разів я долала знайому дорогу додому — так і не могла абстрагуватися від побляклих від дощу оголошень. Кожне з них, прикріплене чи до телефонного стовпа, чи до вуличного дорожнього знаку, — то був ляпас особисто мені. І цілком заслужений ляпас. Думки мої знову повернулися до спогаду, який я здебільшого намагалася відігнати. Але на цій дорозі я не могла про це не думати. Принаймні не тоді, коли на мене раз у раз, через короткі інтервали, гляділи світлини *мого найкращого слюсаря*.

Мого найкращого друга. Мого Джейкоба.

Оголошення «ДОПОМОЖІТЬ ЗНАЙТИ ХЛОПЦЯ» — то була ідея не Джейкобового батька. Власне, то була ідея *мого* батька Чарлі — саме він надрукував об'яви й розвішав їх по всьому містечку. І розвішав не лишень у Форксі, а й у Порт-Анджелесі, і Секвімі, і Гоквіемі, і Абердині, і взагалі чи не в кожному містечку півострова Олімпік. Він забезпечив таким оголошенням кожен поліцейний відділок штату Вашингтон. А в його власному відділку була ціла дошка об'яв, присвячена розшукам Джейкоба. На жаль, на неї майже нічого було чіпляти, і це страшенно розчаровувало й засмучувало батька.

Та найбільше мій батько був засмучений не відсутністю новин. Найбільше його засмучував Біллі — тато Джейкоба і батьків найкращий друг.

Бо Біллі замало приділяв уваги пошукам свого шістнадцятирічного сина-втікача. Бо він не дозволив розвісити оголошення в Ла-Пуші — індіанській резервації на узбережжі, де зростав Джейкоб. Бо він майже змирився зі зникненням Джейкоба, наче нічого вже не можна було вдіяти. Бо він раз у раз повторював: «Джейкоб уже дорослий. Захоче — сам повернеться додому».

А ще його засмучувала я — бо була на боці Біллі.

Я не хотіла жодних оголошень. Адже ми обоє — і я, і Біллі — добре знали, де саме зараз Джейкоб, якщо можна так висловитися, і ми точно знали, що все одно ніхто не бачив цього хлопця.

Як завжди, щойно я побачила об'яви, до горла мені підкотив клубок, а на очі навернулися сльози, і я тільки зраділа, що Едвард подався на полювання саме цієї суботи. Якби він побачив мене в цю хвилину, він би почувався жахливо.

В тому, що сьогодні субота, були і свої недоліки. Коли я тихеньку й обережно звернула на свою вулицю, то одразу побачила, що на під'їзді до будинку припаркований батьків крузер. Сьогодні Чарлі знову не пішов рибалити. Йому досі не дає спокою майбутнє весілля.

Отже, я не зможу подзвонити з дому. Але я маю подзвонити.

Я припаркувалася на узбіччі позаду «пам'ятника» мого «шевроле» і з бардачка дістала мобільний телефон, який видав мені Едвард для всіляких непередбачуваних ситуацій. Набрала номер і тримала палець на кнопці «кінець зв'язку», поки слухала гудки. Про всяк випадок.

— Алло? — відповів Сет Клірвотер, і я зітхнула з полегшенням. З його старшою сестрою Лі я побоювалася говорити. Коли йдеться про Лі, то навіть вираз «даю голову на відтин» — не проста метафора.

— Привіт, Сете, це Белла.

— О, привітики, Белло! Як ся маєш?

Я задихаюся. Понад усе потребую підтримки...

— Все гаразд.

— Хочеш дізнатися новини?

— Ти просто медіум.

— Оце навряд чи. Мені не зрівнятися з Алісою — просто твої мотиви так легко передбачити, — пожартував він. Тут, у Ла-Пуші, тільки Сет єдиний із квілеутів мав зухвальство називати Калленів на ім'я, поминаючи вже нахабство жартувати з моєї майже всесильної майбутньої братової.

— Я знаю, — відповіла я і, повагавшись мить, запитала: — Як він?

Сет зітхнув.

— Як і перед тим. Не розмовляє, хоча ми певні, що він нас чує. Він намагається не думати по-людському, знаєш. Він керується тільки інстинктами.

— А ти знаєш, де він зараз?

— Десь на півночі Канади. Точно не скажу, в якій саме провінції. Він мало зважає на кордони провінцій.

— А є надія, що...

— Белло, він не збирається повертатися додому. Вибач.

Я проковтнула клубок у горлі.

— Ну, гаразд, Сете. Я все й так знала. Просто так іноді хочеться вірити...

— Еге ж. Усім нам хочеться.

— Дякую, що хоч ти не відвернувся від мене. Певна, родичі тебе за це не хвалять.

— Це правда, вони тебе недолюблюють, — весело погодився він. — Хоч це й дурниця, на мій погляд. Джейкоб зробив свій вибір, ти зробила свій. Джейку не подобається їхнє ставлення. Проте він і не в захваті, коли про нього допитуєш ти.

Я роззявила рота.

— Ти ж казав, що він із вами не балакає?

— Від нас усього не приховати, хоч він і намагається.

Отже, Джейкоб знає, що я хвилююся. Не уявляю, що й думати про це. Ну, принаймні тепер йому відомо, що я не махнула хвостиком і не викинула його цілком із голови. Боюся, саме цього він очікував від мене.

— Ну, сподіваюся, побачимося на... весіллі, — мовила я, з великими труднощами крізь зуби вимовивши останнє слово.

— Так, ми з мамою прийдемо. Класно, що ти нас запросила.

Я усміхнулася, зачувши радість у його голосі. Хоча запросити когось із Клірвотерів — то була ідея Едварда, я тишилася, що це спало йому на думку. Приємно буде, якщо Сет прийде — він стане ниточкою, хоч і тонесенькою, яка зв'яже мене і мого старшого боярина.

— Без тебе було б сумно.

— Передавай Едвардові привіт од мене, гаразд?

— Нема питань.